

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

17 decembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul Penal lărgit în componența:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion
Mardari Dumitru
Ghervas Maria

judecând, fără participarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Astafiev Valeri în numele inculpaților Chirilă Evghenie, Ozer Oxana și SRL „Oz-Ișgrup”, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2018, în cauza penală privindu-i pe

CHIRILĂ Evghenie XXXXX, născut la XXXXX,
originar din XXXXX și domiciliat în XXXXX;

OZER Oxana XXXXX, născută la XXXXX
originară și domiciliată în XXXXX;

SRL „OZ-IȘGRUP”, cod fiscal XXXXX, cu sediul
în XXXXX;

KILICASLAN Ali Zayt, născut la XXXXX,
originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX;

DELIU Igor XXXXX, născut la XXXXX, originar
și domiciliat în XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 25.09.2014 – 26.03.2018;

Instanța de apel: 27.06.2018 – 13.12.2018;

Instanța de recurs: 08.10.2019 – 17.12.2019.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul central) din 26 martie 2018:

- Kilicaslan Ali Zayt a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal la 4 ani 6 luni (patru ani și șase luni) închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal și suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani;

- Chirilă Ev. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal la 4 ani și 6 luni (patru ani și șase luni) închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod

penal și suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani;

- Deliu Ig. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal la 4 ani (patru ani) închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal și suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani;

- Ozer O. a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal la 4 ani (patru ani) închisoare, cu aplicarea art. 90 Cod penal și suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probațiune de 3 (trei) ani;

- SRL „Oz-Ișgrup” a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal la pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 11000 (unsprezece mii) unități convenționale, echivalentul sumei de 550000 (cinci sute cincizeci mii) lei.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 74 Cod penal, instanța a dispus lichidarea persoanei juridice SRL „Oz-Ișgrup”, cod fiscal: 1012600025650, cu sediul în mun. Chișinău, bl. Grigore Vieru 22/8, ap. 66, în legătură cu gravitatea infracțiunii săvârșite.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, *in fapt*, a reținut că, în perioada lunilor octombrie-noiembrie 2013, inculpatul Kilicaslan Ali Zayt, urmărind scopul trecerii peste frontiera vamală a R. Moldova, prin contrabandă, a cantității de 62394 kg de semințe de floarea soarelui, cu folosirea frauduloasă a documentelor de identificare vamală, a apelat la specialistul în domeniul vămii Chirilă Ev., angajat a companiei de brokeri „Eugexim” SRL, căruia comunicându-i despre intențiile sale, l-a rugat să-i identifice o întreprindere prin intermediul căreia urma să scoată de pe teritoriul R. Moldova lotul de marfă menționat cu perfectarea actelor privind proveniența mărfii care erau necesare pentru obținerea certificatelor de origine a mărfii EUR-1, care urmau a fi prezentate la vămuirea acesteia.

Ulterior, inculpatul Chirilă Ev., cunoscând cu bună știință că lotul de marfă ce urma a fi scos de pe teritoriul R. Moldova de către Kilicaslan Ali Zayt nu dispune de acte de proveniență, a apelat la serviciile administratorului întreprinderii „Oz-Ișgrup” SRL, Ozer O., căreia comunicându-i despre cele menționate, a acceptat să efectueze exportul semințelor de floarea soarelui prin intermediul întreprinderii „Oz-Ișgrup” SRL și să-i facă rost de acte fictive de proveniență a mărfii, iar el să-i acorde servicii de broker vamal.

Astfel, la 28 noiembrie 2013, Ozer O. s-a adresat Secției origine a mărfii a Biroului Vamal Chișinău, cu cererea de a-i fi eliberat Certificatul de origine a mărfii EUR-1, nr. XXXXX la care a anexat copiile actelor de achiziții Seria WP nr. XXXXX din 25.10.2013, Seria WP nr. XXXXX din 01.11.2013 și Seria WP nr. XXXXX, care conțineau date neautentice precum că marfa ar fi fost procurată de la diferite persoane fizice din sat. Halahora de Sus, r-nul Briceni. În urma examinării cererii, colaboratorul Secției origine a mărfii a Biroului vamal Chișinău a validat certificatul de origine menționat. Primind certificatul de origine, Ozer O., l-a transmis specialistului în domeniul vămii, inculpatului Deliu Ig., care, cunoscând despre faptul că acesta a fost eliberat în baza unor acte neautentice, a perfectat declarația vamală nr. XXXXX, conform căreia întreprinderea „Oz-Ișgrup” SRL urma să scotă de pe teritoriul R. Moldova cantitatea de 20715 kg de semințe de floarea soarelui în coajă, cu valoarea în vamă de 83998,76 lei.

După perfectarea declarației vamale, Chirilă Ev. a transmis personal declarația vamală nr. XXXXX din 28.11.2013, la care era anexată și copia Certificatului de origine a mărfii EUR-1, nr. XXXXX din 28.11.2013 la postul vamal industrial 3029, unde a fost validată, iar după validare a transmis actele de însoțire a mărfii șoferului mijlocului de transport cu numărul de înmatriculare XXXXX, care a trecut lotul de marfă peste frontiera vamală R. Moldova la 29 noiembrie 2013, prin postul vamal Leușeni - Albița.

În aceeași zi, Ozer O. a mai depus la Secția origine a mărfii a Biroului vamal Chișinău, o altă cerere prin care a solicitat eliberarea Certificatului de origine a mărfii EUR-1, nr. XXXXX la care a anexat copia exemplarului Nr. 1 al facturii de expediție Seria DC Nr. XXXXX din 24.10.2013, deși anterior la 26.10.2013 întreprinderea inculpată „Oz-Ișgrup” SRL a obținut în baza copiei exemplarului Nr. 2 al aceleiași facturi de expediție Certificatul de origine EUR-1, nr. XXXXX din 26.10.2013 eliberat de Biroul vamal Bălți și folosit la exportul altei cantități de 20950 kg de semințe de floarea soarelui, care au fost scoase de pe teritoriul R. Moldova, fapt confirmat prin declarația vamală nr. XXXXX din 28.10.2013.

În urma examinării cererii, colaboratorul Secției origine a mărfii a Biroului vamal Chișinău a validat certificatul de origine menționat, după care Ozer O., l-a transmis specialistului în domeniul vămuirii, lui Deliu Ig., care, cunoscând despre faptul că acesta a fost eliberat în baza unor acte neautentice, a perfectat declarația vamală nr. XXXXX conform căreia întreprinderea „Oz-Ișgrup” SRL urma să scotă de pe teritoriul R. Moldova cantitatea de 20715 kg de semințe de floarea soarelui în coajă, cu valoarea în vamă de 83998,76 lei.

După perfectarea declarației vamale, Chirilă Ev. personal a transmis declarația vamală nr. XXXXX din 28.11.2013, la care era anexată și copia Certificatului de origine a mărfii EUR-1, Nr. XXXXX din 28.11.2013 la postul vamal Industrial 3029, unde a fost validată, iar după validare a transmis actele de însoțire a mărfii șoferului mijlocului de transport cu numărul de înmatriculare XXXXX care a trecut lotul de marfă peste frontiera vamală R. Moldova la 29 noiembrie 2013 prin postul vamal Leușeni - Albița.

În continuarea acțiunilor sale, la 4 decembrie 2013, Ozer O. a mai depus la Secția origine a mărfii a Biroului vamal Chișinău, o cerere prin care a solicitat eliberarea Certificatului de origine a mărfii EUR-1 nr. XXXXX, la care a anexat copia exemplarului Nr. 1 al facturii de expediție Seria CX Nr. 918042 fără dată, deși anterior la 26.10.2013 întreprinderea „Oz-Ișgrup” SRL a obținut în baza copiei exemplarului Nr. 2 al aceleiași facturi de expediție Certificatul de origine EUR-1 nr. XXXXX din 26.10.2013 eliberat de Secția origine a mărfii a Biroului vamal Chișinău, și care a fost folosit la exportul altei cantități de 20933 kg de semințe de floarea soarelui care au fost scoase de pe teritoriul R. Moldova, fapt confirmat prin declarația vamală nr. XXXXX din 26.10.2013. În urma examinării cererii, colaboratorul Secției origine a mărfii a Biroului vamal Chișinău a validat certificatul de origine menționat, după care Ozer O., l-a transmis specialistului în domeniul vămuirii Deliu Ig., care cunoscând despre faptul că acesta a fost eliberat în baza unor acte neautentice, a perfectat declarația vamală XXXXX din 05.12.2013 conform căreia întreprinderea „Oz-Ișgrup” SRL urma să scotă de pe teritoriul R. Moldova cantitatea de 20964 kg de semințe de floarea soarelui în coajă, cu valoarea în vamă de 84823,64 lei.

După perfectarea declarației vamale, Chirilă Ev., a transmis personal declarația vamală nr. XXXXX din 05.12.2013, la care era anexată și copia Certificatului de origine a mărfii EUR. 1 nr. XXXXX din 04.12.2013 la postul vamal Industrial 3029, unde a fost validată, iar după validare a transmis actele de însoțire a mărfii șoferului mijlocului de transport cu numărul de înmatriculare XXXXX care a trecut lotul de marfă peste frontiera vamală a R. Moldova la 7 decembrie 2013, prin postul vamal Leușeni - Albița.

Având ca bază factologică cele expuse, prima instanță a conchis în partea descriptivă a sentinței asupra încadrării juridice a acțiunilor inculpaților în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal, contrabanda, adică: *trecerea peste frontiera vamală a Republicii Moldova a mărfurilor, prin declarare neautentică în documentele vamale, săvârșită de mai multe persoane, comisă în proporții deosebit de mari.*

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, în termenul și modul prevăzut de art. 402-403 Cod de procedură penală, a fost atacată cu apeluri de către procuror și avocatul Astafiev V. în numele inculpatului Chirilă Ev.

3.1. Procurorul a solicitat casarea sentinței, în partea stabilirii pedepsei și emiterea unei noi hotărâri în această parte, prin care:

- *Kilicaslan Ali Zayt* să fie recunoscut vinovat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de 7 ani închisoare, cu executarea acesteia în penitenciar de tip semiînchis;

- *Chirilă Ev.* să fie recunoscut vinovat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis;

- *Deliu Ig.* să fie recunoscut vinovat în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de 5 ani închisoare, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis;

- *Ozer O.* să fie recunoscută vinovată în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de 3 ani închisoare, cu ispășirea acesteia în penitenciar de tip semiînchis. În ordinea art. 90 Cod penal termenul pedepsei să fie suspendat condiționat pe o perioadă de probațiune de 2 ani;

- *Persoana juridică „Oz-Işgrup” SRL* să fie recunoscută vinovată în baza art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal și să-i fie stabilită pedeapsa sub formă de amendă de 8000 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a exercita activități legate de exportul semințelor de floarea soarelui.

Concomitent, procurorul a solicitat de aplicat în cauză art. 106 Cod penal și de supus confiscării speciale contravaloarea mărfurilor folosite la comiterea infracțiunii în sumă de 252821,16 lei.

În motivarea cererii apelantul a invocat că la adoptarea sentinței instanța a ignorat masa probatorie acumulată în cadrul urmăririi penale și administrată în cadrul cercetării judecătorești. Probele acumulate confirmă cu certitudine că acțiunile inculpaților au fost săvârșite intenționat, cu scopul trecerii ilegale peste frontiera de stat a mărfurilor, prin declarare neautentică în documentelor vamale, în proporții deosebit de mari, iar fiecare din participanți aveau funcțiile sale bine determinate dirijate de Kilicaslan Ali Zayt.

Acuzatorul de stat a indicat că instanța, aplicând prevederile art. 90 Cod penal în privința inculpaților Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev. și Deliu Ig., nu a ținut cont de scopurile pedepsei penale și anume de faptul că pedeapsa contribuie la restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Instanța nu a ținut cont de rolul fiecărui inculpat la comiterea infracțiunii (cine este organizatorul și beneficiarul acțiunilor infracționale și care inculpați au fost atrași la comiterea infracțiunii), comportarea lor în cadrul urmăririi penale și cercetării judecătorești (recunoașterea vinei de către Ozer O. și nerecunoașterea acesteia de către ceilalți inculpați, sustragerea de la judecarea cauzei a inculpatului Kilicaslan Ali Zayt), precum și conlucrarea lor cu organul de urmărire penală și instanța de judecată, aplicând pedepse mai ușoare în cazul inculpaților Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev. și Deliu Ig., dar mai grave în cazul inculpaților Ozer O. și SRL „Oz-Ișgrup”.

De asemenea, procurorul nu a fost de acord cu stabilirea pedepsei sub formă de amendă persoanei juridice, menționând că prima instanță nu a ținut cont de perioada în care a fost comisă infracțiunea, de cuantumul acesteia și de valoarea unităților convenționale aplicate.

Totodată, apelantul a invocat că la adoptarea sentinței au fost ignorate prevederile art. 106 Cod penal, prima instanță refuzând neîntemeiat confiscarea specială a contravalorii bunurilor folosite la comiterea infracțiunii.

3.2. Avocatul, Astafiev V., acționând în interesele inculpatului Chirilă Ev., a solicitat casarea sentinței și emiterea unei hotărâri de achitare în privința inculpatului, din motiv că lipsește fapta infracțiunii.

În susținerea apelului formulat, s-a invocat că instanța de fond nu a respectat dispozițiile privind sentința judecătorească din art. 384 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit cărora sentința trebuie să fie legală, întemeiată și motivată or, prima instanță trebuia să-și motiveze soluția privind condamnarea lui Chirilă Ev. în baza art. 248 alin. (5) Cod penal. Nici una din afirmațiile conținute în rechizitoriu de învinuire nu și-a găsit confirmare, or în opinia apărării, probele cercetate de către prima instanță confirmă lipsa faptelor prejudiciabile imputate lui Chirilă Ev. și celorlalți figuranți pe caz.

La fel, se menționează că acțiunile infracționale, în total 3 epizoade, sunt rezultat al examinării cauzei penale nr. 2013010109 pornite la 24.01.2013, conform indicilor infracțiunii prevăzute de art. 248 alin. (5) lit. d) Cod penal, informațiile despre presupusele acțiuni infracționale au fost dobândite în cadrul măsurilor speciale de investigații efectuate pe cauza penală nr. 2013010109, și în opinia apărării, urmau a fi investigate în această cauză sau disjuse în procedură separată.

Prin urmare, partea apărării a opinat că măsurile speciale de investigație au fost efectuate în cadrul dosarului penal nr. 2013010109, însă careva acte ce ar confirma legalitatea acestor măsuri la materialele dosarului prezent lipsesc.

În aceeași ordine de idei, apărătorul a invocat mai multe critici vizavi de: procesul-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice din 13.12.2013, a procesului-verbal privind interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice din 13.02.2014 și a stenogramelor anexate la acestea în care sunt convorbirile telefonice purtate de Chirilă Ev. în perioada 15.11.2013-12.12.2013, 13.01.2014-12.02.2014,

invocând că organul de urmărire penală în acest sens nu a anexat careva acte, prin care ar fi fost legalizate aceste măsuri, iar în acest context, prin prisma art. 94 CPP, proba dată urma a fi exclusă.

De asemenea, s-a evidențiat că pe parcursul urmăririi penale inculpatul Chirilă Ev. și avocatul său Găulică A. au înaintat o cerere prin care au solicitat completarea cauzei cu înscrisurile ce se referă la interceptarea și înregistrarea comunicărilor telefonice din 13.12.2013, cerere care a fost respinsă, însă în materialele cauzei penale atât cererea, cât și ordonanța procurorului de respingerea a cererii lipsește.

Partea a mai invocat în cererea de apel că lipsa faptei infracțiunii în acțiunile lui Chirilă Ev. se confirmă prin ansamblul de probe examinate de către instanța de fond, relevând în acest sens declarațiile martorilor audiați Romaniuc S., Vararu Iu., Cuciuc S., Sandu Ig., Rolinschii V., Maimescu N., care în opinia apărării nu probează nici într-un mod că Chirilă Ev. a cunoscut faptul că certificatele de origine EUR-1 au fost eliberate în baza unor acte neautentice și au stat la baza perfectării a trei declarații vamale de export.

În aceeași ordine de idei, partea apelantă a menționat că organul de urmărire penală urma să aplice în cazul dat prevederile art. 231 din Codul vamal, adică încălcarea reglementărilor vamale pasibile de răspundere materială, adică contravenții vamale.

La caz, prin „*declararea neautentică*” nu s-a modificat valoarea în vamă, nu s-au modificat mărimile taxelor care urmau a fi achitate la exportul seminței de floarea soarelui, deci nu s-a comis careva prejudicii, or certificatele de origine în baza cărora au fost perfectate declarațiile vamale de export nu sunt anulate și nici nu au fost recunoscute falsificate sau fictive de către organul de urmărire penală, inclusiv și actele de achiziție a mărfurilor confirmate prin facturile menționate.

Partea apărării invocă dezacordul său și referitor la calificativele normei infracționale imputate inculpatului, specificând că săvârșirea contrabandei de către două sau mai multe persoane există atunci când aceștia s-au înțeles în prealabil cu privire la activitatea de contrabandă, considerând că în cadrul urmăririi penale, cât și cercetărilor judecătorești nu și-a găsit confirmare calificativul conform lit. b) alin. (5) art. 248 Cod penal, *adică săvârșirea infracțiunii imputate inculpaților de două sau mai multe persoane*.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2018, apelurile declarate de procuror și avocatul Astafiev V. în interesele inculpatului Chirilă Ev., au fost admise, din alte motive, cu casarea integrală a sentinței, inclusiv din oficiu, în baza art. 409 alin. (2) Cod de procedură penală și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care procesul penal în privința lui Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev., Ozer O., Deliu Ig., SRL „Oz-Ișgrup”, învinuiți de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 248 alin. (5) lit. b) și d) Cod penal, a fost încetat, din motiv că fapta acestora constituie contravenția prevăzută de art. 287 alin. (10) Cod contravențional.

Procesul contravențional în privința lui Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev., Ozer O., Deliu Ig., SRL „Oz-Ișgrup” privind comiterea contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional, a fost încetat, în legătură cu expirarea termenului de prescripție de tragere la răspundere contravențională.

Potrivit art. 106 Cod penal a fost supus confiscării speciale contravaloarea bunurilor folosite la comiterea infracțiunii și s-a dispus încasarea în mod solidar de la Kilicaslan Ali

Zayt, Chirilă Ev., Ozer O., Deliu Ig., SRL „Oz-Ișgrup”, în beneficiul statului, a sumei de 252821,16 lei.

5. În partea descriptivă a deciziei instanța de apel a consemnat că prima instanță a dat o apreciere corectă declarațiilor martorilor și circumstanțelor relevate, a verificat minuțios probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală și au fost supuse analizei în coroborare declarațiile inculpaților.

Potrivit dispoziției conținute în art. 248 Cod penal, *contrabanda* se manifestă prin trecerea peste frontiera vamală a RM a mărfurilor, obiectelor și altor valori în proporții mari (ce depășește 20 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei), eludându-se controlul vamal ori tăinuindu-le de el, prin ascundere în locuri special pregătite sau adaptate în acest scop, ori cu folosirea frauduloasă a documentelor sau a mijloacelor de identificare vamală, ori prin nedeclarare sau declarare neautentică, în documentele vamale sau în alte documente de trecere a frontierei.

Cu referire la acțiunile imputate inculpaților în actul de învinuire și caracteristicile infracțiunii de contrabandă, instanța de apel a relevat că *nedeclarare a mărfurilor* - reprezintă neprezentarea în modul stabilit a informațiilor precise despre aceste mărfuri, obiecte sau alte valori, iar *declarare neautentică* reprezintă introducerea în declarația vamală a unor informații vădit false sau declararea neautentică în documentele vamale sau în alte documente, sau declararea datelor false despre astfel de bunuri în documentele menționate.

Subsecvent, *document care conține date neautentice* este documentul care, în realitate, este autentic, însă în el sunt introduse informații ce nu corespund realității. Concomitent, el păstrează elementele și indicii originalului (se execută pe formular oficial, conține numele și posturile persoanelor împuternicite să-1 semneze etc.), însă informațiile introduse în el (textul, materialele numerice) sunt false.

Latura obiectivă a infracțiunii de contrabandă a altor obiecte constituie trecerea peste frontiera vamală, cu încălcarea regulilor vamale prin: eludarea controlului vamal; tănuirea de controlul vamal, prin ascundere în locuri special pregătite sau adaptate în acest scop; folosirea frauduloasă a documentelor sau a mijloacelor de identificare vamală; nedeclararea sau declararea neautentică în documentele vamale sau în alte documente de trecere a frontierei vamale.

În același context, cu referire la calificarea acțiunilor conform prevederilor art. 248 Cod penal, este important de evidențiat că valoarea exprimată în bani a mărfurilor, obiectelor și altor valori cunoaște atât o limită inferioară, cât și o limită superioară.

Astfel, prin Legea nr. 179 din 26.07.2018 a fost modificată dispoziția art. 248 alin. (1) Cod penal, după cum urmează, *trecerea peste frontiera vamală a Republicii Moldova a bunurilor valoarea căroră depășește 100 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei*, iar în dispoziția aliniatului (5), litera d) va avea următorul cuprins „d) în valoarea sumei drepturilor de import care depășește 200 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei”.

Respectiv, cu referire la perioada comiterii infracțiunii și anume octombrie-noiembrie 2013, salariul mediu lunar pe economie prognozat stabilit prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei, constituia 3850 lei.

Potrivit învinuirii aduse inculpaților valoarea bunurilor trecute prin contrabandă constituie suma de 252821 lei, ceea ce nu depășește cuantumul de 100 sau de 200 de salarii medii lunare pe economie prognozate, stabilite prin hotărârea de Guvern în vigoare la momentul săvârșirii faptei.

Astfel, conform prevederilor art. 10 alin. (1) Cod penal, legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale.

Respectiv, instanța de apel a conchis că în speță, prin acțiunile lui Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev., Ozer O., Deliu Ig., SRL „Oz-Ișgrup” din octombrie-noiembrie 2013 și anume *trecerea ilegală peste frontiera de stat a semințelor de floare soarelui, prin declararea neautentică în documentele vamale, însă care nu depășește valoarea sumei drepturilor de import stabilită de lege*, nu întrunește condițiile pentru încadrarea în norma penală a art. 248 alin. (5) Cod penal, ci se califică în baza art. 287 alin. (10) Cod contravențional.

Prin urmare, în opinia instanței de apel acțiunile inculpaților reprezintă contravenția de *trecere a mărfurilor, obiectelor și altor valori peste frontiera vamală a Republicii Moldova eludându-se controlul vamal, cu folosirea frauduloasă a documentelor sau a mijloacelor de identificare vamală, ori prin nedeclararea sau declararea neautentică în documentele vamale sau în alte documente de trecere a frontierei, dacă aceste acțiuni nu constituie infracțiune de contrabandă sau o altă infracțiune*, respectiv din acțiunile acestora rezultă prezența elementelor constitutive ale contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional.

În conformitate cu art. 391 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul prevăzut în art. 332 alin. (2), instanța încetează procesul penal, cu aplicarea sancțiunii administrative prevăzute în Codul contravențional.

Prin urmare, potrivit art. 458 alin. (1) Cod Contravențional, examinând cauza contravențională, instanța de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenției imputate; b) existența cauzelor care înlătură caracterul contravențional al faptei; c) vinovăția persoanei în a cărei privință a fost pornit procesul contravențional; d) existența circumstanțelor atenuante și/sau agravante; e) necesitatea sancționării și, după caz, caracterul sancțiunii contravenționale; f) alte aspecte importante pentru soluționarea justă a cauzei.

Potrivit reglementărilor în vigoare stabilirea vinovăției unei persoane în comiterea unei fapte contravenționale are loc în baza unor probe care urmează a fi colectate, administrate și cercetate la faza stabilirii faptei contravenționale. În speță, vina lui Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev., Ozer O., Deliu Ig., SRL „Oz-Ișgrup” în comiterea

contravenție prevăzute de art. 278 alin. (10) Cod contravențional, a fost demonstrată în ședința de judecată prin probele administrate și cercetate.

Or, conform art. 30 alin. (1), (2¹) și (3) Cod contravențional (în redacția legii în vigoare la momentul comiterii faptei), prescripția înlătură răspunderea contravențională. Termenul special de prescripție pentru contravențiile prevăzute în capitolul XV al cărții întâi este de 12 luni. Termenul de prescripție curge de la data săvârșirii contravenției.

Totodată, potrivit art. 439⁴ Cod contravențional, în procesul contravențional, în scopul înlăturării consecințelor faptei, a unui pericol ori pentru prevenirea săvârșirii faptelor contravenționale prevăzute de prezentul cod, chiar dacă nu sunt întrunite condițiile de tragere la răspundere contravențională, se poate aplica una sau mai multe măsuri de siguranță: c) *confiscarea specială*.

Conform art. 106 alin. (1) Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. Iar alin. (2) al aceluiași articol stabilește că sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): a) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni; b) rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; c) date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-1 răsplăti pe infractor; e) deținute contrar dispozițiilor legale; f) convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri; g) care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.

Astfel, Colegiul a considerat oportun de a aplica în speță confiscarea specială a contravalorii bunurilor folosite la comiterea infracțiunii, prin încasarea în mod solidar de la Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev., Ozer O., Deliu Ig., SRL „Oz-Ișgrup” în beneficiul statului a sumei de 252821 (două sute cincizeci și două mii opt sute douăzeci și unu) lei și 16 bani.

6. Nefiind de acord cu soluția adoptată de instanța de apel, avocatul Astafiev V. acționând în numele inculpaților Chirilă Ev., Ozer O. și SRL „Oz-Ișgrup”, declară recurs ordinar solicitând casarea parțială a acesteia, în partea aplicării măsurii de siguranță – confiscarea specială, cu încasarea în mod solidar de la toți inculpații a sumei de 252821,16 lei, considerând această soluție ca fiind ilegală, disproporționată, nemotivată și abuzivă.

Recurentul consideră că, la caz, este incident temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, pentru că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. Instanța de apel, agravând situația inculpaților, a aplicat măsura de siguranță - confiscarea specială, limitându-se la constatare faptului că „*este oportună confiscarea contravalorii bunurilor folosite la comiterea infracțiunii*”.

Apărătorul reiterează cele invocate și în apel și asupra cărora instanța de apel nu s-a expus, și anume faptul că prin „*declararea neautentică*” imputată inculpaților, de facto nu s-a modificat valoarea în vamă, nu s-au modificat mărimile taxelor care urmau să fie achitate la exportul seminței de floarea soarelui, deci nu s-a cauzat careva prejudiciu statului, fapt recunoscut de însăși organul de urmărire penală, prin informația Direcției valoarea în vamă și clasificare a mărfurilor nr. 4058 din 14.08.2014 (f.d. 21, vol. 1), conform căreia valoarea în vamă totală a mărfurilor exportate în baza declarațiilor de

export nr. XXXXX din 28.11.2013, nr. XXXXX din 28.11.2013 și nr. XXXXX din 05.12.2013 constituie 252821,17 lei, ceea ce corespunde realității.

CertIFICATELE de origine în baza cărora au fost perfectate declarațiile vamale de export nu sunt anulate și nici nu au fost recunoscute falsificate sau fictive de către organul de urmărire penală, iar actele de achiziție a mărfurilor confirmate prin facturile WP XXXXX din 25.10.2013, WP XXXXX din 01.11.2013 și WP XXXXX din 16.11.2013, adică contractele de vânzare-cumpărare a seminței de floarea soarelui, nu au fost contestate și anulate în modul stabilit de lege.

În legătură cu aceste circumstanțe, soluția instanței de apel se prezintă ca fiind una ilegală, or de facto statului nu i-a fost cauzat generalmente un prejudiciu, la caz fiind suficientă constatarea vinovăției inculpaților.

În al doilea rând, expunerea extrem de vagă a instanței de apel privind necesitatea aplicării măsurii de siguranță denotă neconformarea la regulile stabilite în practica judiciară constantă, privind evaluarea necesității aplicării confiscării speciale prin prisma jurisprudenței CtEDO, prin următoarele criterii: *dacă o așa imixtiune în dreptul la proprietate este prevăzută de lege; dacă urmărește un scop legitim; este necesară într-o societate democratică și dacă este proporțională cu circumstanțele cauzei, cerințele generale ale societății, coroborate cu cerințele de a proteja drepturile de proprietate.*

În acest sens, instanța de apel nu a efectuat o analiză prin prisma criteriilor enumerate. Reieșind din acest considerent, recurentul solicită instanței de recurs de a lua act de constatările expuse în hotărârea CtEDO din 09.10.2018 în cauza **Gvrylan c. Federației Ruse** (cererea nr. 35943/15), care au aplicabilitate directă în situația inculpaților, or prin hotărârea nominalizată în unanimitate s-a constatat o încălcare a dreptului la un proces echitabil în urma neasigurării de către instanțele de judecată a evaluării proporționalității confiscării speciale în raport cu soluția de bază, adoptată în dosar. În prezenta cauză, evaluarea proporționalității urma a fi efectuată inclusiv prin prisma soluției adoptate - constatarea comiterii unei contravenții, cu încetarea procesului contravențional - soluție care diferă de cele cu caracter penal, care prin gravitatea lor, realmente ar impune necesitatea aplicării confiscării speciale.

Din raționamentele enunțate, apărarea consideră că Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție ar putea corecta toate erorile admise de către instanța de apel și, prin pronunțarea unei noi hotărâri, să dispună anularea măsurii speciale de siguranță, care este una ilegală, absolut abuzivă în cauză, nemotivată și deosebit de disproportională în raport cu soluția instanței de apel - constatarea comiterii unei contravenții, cu încetarea procesului contravențional.

În drept, cererea de recurs declarată de avocat se întemeiază pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privitor la opinia asupra recursului declarat de avocatul Astafiev V. menționând că urmează a fi dispusă inadmisibilitatea acestuia, din motiv că este vădit neîntemeiat.

8. Judecând recursul ordinar, în raport cu actele cauzei, Colegiul Penal lărgit ajunge la concluzia că acesta urmează a fi admis, pentru considerentele expuse în continuare.

În drept, soluția instanței de recurs se fundamentează pe prevederile stipulate de legiuitor în dispoziția art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea parțială a hotărârii atacate și cu trimiterea cauzei la rejudecare, în partea în care eroarea admisă nu poate fi corectată de instanța de recurs la această etapă a procedurilor.

Astfel, potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate de titularul acestuia. Or, rațiunea și finalitatea exercitării acestei căi de atac constă în înlăturarea erorilor admise de instanțele ierarhic inferioare la etapele precedente de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Analizând motivele fixate în recurs, Colegiul Penal lărgit constată că recurentul este îndreptățit să afirme că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția în partea dispunerii confiscării speciale a contravalorii bunurilor folosite la comiterea contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional de către cei cinci contravenienți, astfel instanța de apel eșuând să formuleze un minim necesar de motivare privitor la dispunerea acestei măsuri de siguranță.

Colegiul Penal lărgit, verificând criticele recurentului, în raport cu actele cauzei, constată că acestea sunt întemeiate și urmează a fi admise, întrucât instanța, judecând apelul, nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție vădit nemotivată în partea dispunerii confiscării speciale, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. Este evident că decizia Curții de Apel Chișinău nu cuprinde relevarea considerentelor, precum și a temeiurilor de fapt și de drept, care au fundamentat concluzia despre necesitatea aplicării confiscării speciale și dispunerea încasării în mod solidar de la toți contravenienții a sumei de 252821,16 lei în beneficiul statului.

În principiu, lipsa unei motivări adecvate cerințelor legii într-o hotărâre judecătorească afectează grav respectarea garanțiilor procedurale a părților la un proces echitabil. În același timp se precizează că, obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil. Or, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (*Suominen c. Finlandei (2003) §37, Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85*).

Așadar, subiectul disputat în această cauză la etapa judecării recursului se referă la modalitatea de aplicare de către instanța de apel a prevederilor art. 106 Cod penal – confiscarea specială a bunurilor infracționale. *Inter alia*, limitele în care s-a încadrat instanța de apel la acest subiect pot fi rezumate la următoarea frază extrasă din textul legii: „69. Conform art. 106 alin. (1) Cod penal, confiscarea specială constă în trecerea, forțată și gratuită, în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora.

70. Iar alin. (2) al aceluiași articol stabilește că sunt supuse confiscării speciale bunurile (inclusiv valorile valutare): a) utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni; b) rezultate din infracțiuni, precum și orice venituri din valorificarea acestor bunuri; c) date pentru a determina săvârșirea unei infracțiuni sau pentru a-l răsplăti pe infractor; e) deținute contrar dispozițiilor legale; f) convertite sau transformate, parțial sau integral, din bunurile rezultate din infracțiuni și din veniturile de la aceste bunuri; g) care constituie obiectul infracțiunilor de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului.”

După care a urmat concluzia că: „Prin urmare, Colegiul Penal consideră oportun de a aplica în speță confiscarea specială a contravalorii bunurilor folosite la comiterea infracțiunii, prin încasarea în mod solidar de la Kilicaslan Ali Zayt, Chirilă Ev., Ozer O., Deliu Ig., SRL „Oz-Ișgrup” în beneficiul statului a sumei de 252821,16 lei.”

Exceptând faptul că, Curtea de Apel a constatat în decizie că acțiunile tuturor inculpaților se subscriu contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) din Codul contravențional, totuși a consemnat că va „aplica în speță confiscarea specială a contravalorii bunurilor folosite la comiterea infracțiunii”. Concomitent, omisiunea instanței de apel de a delimita cadrul legal penal de cel contravențional la aplicarea față de contravenienți a măsurii de siguranță a continuat și prin aplicarea simultană a celor două norme speciale privind confiscarea stipulate atât în art. 106 Cod penal, cât și în art. 439⁴ Cod contravențional. În ambele cazuri, soluția fiind nemotivată. Or, instanța de recurs atrage atenția la cele consemnate în pct. 68 din decizia recurată, în care Curtea de Apel face trimitere și redă conținutul integral al art. 439⁴ din Codul contravențional, fără a evidenția necesitatea sau oportunitatea aplicabilității acestuia pentru cauza deferită judecății. Este indubitabil faptul că această normă, în materia contravențională, reglementează măsurile de siguranță pasibile aplicării de instanțe, în scopul înlăturării consecințelor faptei, a unui pericol ori în general pentru prevenirea săvârșirii faptelor contravenționale. Totuși, atât în materie contravențională, cât și în cea penală, aplicarea confiscării speciale asupra bunurilor sau asupra contravalorii acestora, urmează să fie precedată de o motivare corespunzătoare, ceea ce în speță cu desăvârșire lipsește.

În pct. 69 și 70 din decizia contestată, instanța de apel, după cum s-a arătat mai sus, iarăși purcede la redarea textului din lege, făcând trimitere deja la conținutul art. 106 din Codul penal, după care, mai mult decât concis, concluzionează că este oportun de a aplica în cauză confiscarea specială a contravalorii bunurilor folosite la comiterea contravenției dispunând în mod solidar încasarea de la toți figuranții a sumei de 252821,16 lei.

Este inacceptabil faptul că, în primul rând, instanța de apel constatând că acțiunile comise de Chirilă Ev., Ozer O., Kilicaslan Ali Zayt, Deliu Ig. și SRL „Oz-Ișgrup” se subscriu contravenției prevăzute de art. 287 alin. (10) Cod contravențional, ajungând la concluzia că urmează a fi aplicată confiscarea specială, a făcut trimitere la două norme din diferite Coduri, expunând și prevederea contravențională aplicabilă cazului, și cea penală. După care, în opinia Colegiului, mai grav fiind faptul că nici unul din articolele enumerate de instanța de apel, în partea confiscării, nu au fost coroborate cu actele cauzei și nu a fost analizată proporționalitatea unor atare penalități.

Pornind de la remarca că, în opinia Curții de la Strasbourg, expusă explicit în cauza

Ziliberberg c. Moldovei în hotărârea din 1 februarie 2005, cauzele contravenționale, în principiu, cad sub incidența articolului 6 al Convenției (*a se vedea Lauko v. Slovakia, hotărâre din 2 septembrie 1998, Reports 1998-VI, § 58*). Tot aici, Curtea a reiterat că lipsa gravității pedepsei nu poate înlătura caracterul penal inerent al unei contravenții (*a se vedea hotărârea Ozturk c. Germaniei din 21 februarie 1984, § 54*). Din aceste considerente, atât în materie penală, cât și în cea contravențională, aplicabilitatea concomitentă a confiscării speciale și a oricărei alte sancțiuni urmează a fi analizată prin prisma „*triplului test*”, constant emanat din jurisprudența CtEDO.

Deși din interpretarea dispoziției art. 106 alin. (1) – (2) din Codul penal, la *prima facie* se pare că legiuitorul a instituit o normă imperativă ce l-ar obliga pe magistratul care judecă cauza să se pronunțe mereu pentru confiscarea obiectelor utilizate sau destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni, totuși o astfel de interpretare și aplicare a normei vizate este inadmisibilă și vine în contradicție cu practica judiciară și cu cele recomandate în această materie de Plenul Curții Supreme de Justiție. Astfel, se reiterează că, în textul Hotărârii nr. 5 din 24.12.2010, *in concreto*, la pct. 20, se atenționează asupra faptului că: „Mărfurile și obiectele care constituie obiectul contrabandei sau al contravenției vamale, prevăzute în alin. (10) și (12) ale art. 287 Cod contravențional, precum și mijloacele de transport și alte mijloace destinate, folosite pentru transportarea sau tănuirea acestora și recunoscute drept instrumente ale infracțiunii, fiind corpuri delictive, pot fi confiscate în beneficiul statului, conform art. 46 alin. (4) din Constituția Republicii Moldova, art. 106 Cod penal și art. 162 Cod de procedură penală.

Confiscarea specială se aplică persoanelor care au comis contrabanda. Pot fi supuse confiscării speciale și bunurile menționate la art. 106 alin. (2) lit. c) - g) Cod penal, care aparțin altor persoane, în cazul în care acestea le-au acceptat știind despre dobândirea, deținerea, transformarea ilegală a acestor bunuri sau despre faptul că sunt rezultate din infracțiuni.

Instanța, la aplicarea concomitentă a pedepsei penale și a confiscării obiectelor contrabandei, transmiterii bunurilor, forțat și gratuit, a obiectelor, uneltelor menționate ale contrabandei în proprietatea statului, va ține cont de necesitatea unor penalități proporționale.

La trecerea forțată a corpurilor delictive în proprietatea statului, instanța de judecată urmează să verifice această situație, prin prisma principiilor elaborate de jurisprudența Curții Europene: 1) dacă o așa imixtiune în dreptul la proprietate este prevăzută de lege; 2) dacă urmărește un scop legitim; 3) este necesară într-o societate democratică și 4) dacă este proporțională cu circumstanțele cauzei, cerințele generale ale societății, coroborate cu cerințele de a proteja drepturile de proprietate.”

Altfel spus, de fiecare dată la aplicarea confiscării obiectelor folosite pentru comiterea contravenției în proprietatea statului, se va ține cont de necesitatea unor penalități proporționale, această situație fiind verificată prin prisma „*triplului test*”, constant emanat din jurisprudența CtEDO, care presupune trei condiții asumate corelativ pentru a justifica și argumenta o restricție adusă: a) *limitarea este prevăzută de lege*; b) *protejează un interes legitim*; c) *să fie necesară într-o societate democratică*. Așadar, principiul proporționalității, în accepțiunea sa clasică, presupune că oricare decizie sau

măsură adoptată de organele abilitate, urmează să se bazeze pe o justă și echitabilă evaluare a faptelor și echilibrare adecvată a intereselor implicate, precum și pe o selectare coerentă a mijloacelor și mecanismelor, care urmează a fi utilizate, în vederea atingerii unui scop predefinit.

Obiectivele consemnate supra pot fi atinse doar prin motivarea corespunzătoare a soluției de aplicare a confiscării speciale, ceea ce în cauza dată nu a fost realizat. Or, formalismul de care a uzat instanța de apel în expunerea argumentelor în favoarea confiscării contravalorii bunurilor ce au constituit obiectul contravenției, nu poate atinge pragul minim necesar de motivare în acest sens.

În acest context, fiind relevantă și jurisprudența CtEDO, potrivit căreia, simpla faptă de încălcare a legislației nu este destulă pentru aplicarea măsurii de confiscare. Este necesar de stabilit, dacă măsura de confiscare corespunde gravității situației create (*cauza Ismaylov vs. Federația Rusă din 06.11.2008*). Confiscarea nu este o metodă de recompensare a prejudiciului statului, dar ca o măsură de siguranță și de pedepsire a inculpatului pentru comiterea infracțiunii incriminate, la care instanțele trebuie să țină seama că acesta să nu fie vădit disproporțională față de natura și gravitatea faptei, raportat cu bunul supus confiscării (*cauza Bendenoun vs. Franța din 24.02.1994*)”.

Comisia de la Veneția în Avizul intermediar pentru Bulgaria la proiectul de lege privind confiscarea în favoarea statului a bunurilor obținute ilegal, adoptat în cadrul celei de a 82-a sesiune plenară (Veneția, 12-13 martie 2010), a menționat că: „*Este important ca legiuitorul să precizeze nivelul probelor care trebuie respectat de către autorități, pentru a obține confiscarea bunurilor, în scopul de a evita ca această confiscare să fie echivalentă unei ingerințe nejustificate față de interesat, a dreptului său la folosirea bunurilor sau atingerii la procesul echitabil sau a dreptului său la egalitate de tratament.*” Or, una din condițiile guvernante ale adoptării hotărârii judecătorești legale este respectarea garanțiilor procesului echitabil, ceea ce, la caz, nu a fost respectat de către instanța ierarhic inferioară.

La sfârșit, Colegiul atrage atenția instanței de apel asupra necesității motivării confiscării speciale a mijloacelor bănești, efectuate prin aplicarea art. 439⁷ alin. (1), (2) lit. a) și (8) din Codul contravențional, întrucât în esență Curtea de Apel a redat doar textul legii în baza căruia s-a dispus confiscarea, fără aprecierea necesității aplicării acesteia în particular cazului dat.

În rezumat la cele expuse, instanța de recurs evidențiază că instanța de apel evaziv și superficial a analizat actele cauzei în aspectul confiscării, nemotivându-și soluția, în această parte urmând să rejudece cauza, în rest celelalte dispoziții ale hotărârii Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2018, se mențin de instanța de recurs și devin irevocabile prin efectul legii.

De asemenea, Colegiul Penal lărgit consideră important de a expune că soluționarea justă a acesteia cauze penale, prezintă relevanță și din punct de vedere al remedierii drepturilor fundamentale ale recurenților afectate prin soluția instanței.

Acestea fiind menționate, Colegiul menționează că la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe corespunzător și în strictă conformitate cu prevederile legii asupra tuturor circumstanțelor de fapt și de drept

ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie și nemijlocit de motivele casării acesteia, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul Penal lărgit

d e c i d e:

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Astafiev Valeri în numele inculpaților Chirilă Evghenie, Ozer Oxana și SRL „Oz-Ișgrup”, casează parțial decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 13 decembrie 2018, în cauza penală privindu-i pe Chirilă Evghenie, Ozer Oxana, Kilicaslan Ali Zayt, Deliu Igor și SRL „Oz-Ișgrup”, în partea dispunerii confiscării speciale a bunurilor folosite la comiterea contravenției, cu remiterea cauzei la rejudecare în această parte, în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În această parte, decizia nu este susceptibilă căilor de atac.

În rest, celelalte dispoziții ale deciziei contestate se mențin și devin în această parte irevocabile.

Decizia pronunțată integral la 17 ianuarie 2020.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion

Judecător

Mardari Dumitru

Judecător

Ghervas Maria